

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/144/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2114010600
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Rastislav Kresl
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2114010600.3

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Rastislava Kresla a sudcov JUDr. Kataríny Stanislavskej a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaného Y. C., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní obžalovaného Y. C. a poškodeného Y. S. proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 01.10.2019 pod sp. zn. 4T/33/2014, na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.04.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolania obžalovaného Y. C., nar. XX.XX.XXXX, a poškodeného Y. S., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a j ú.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uznal obžalovaného Y. C. vinným v bode 1/ pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, a v bode 2/ pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v bode 1/ dňa 16. marca 2013 v čase okolo 10.30 hod. v obci L. W. U. pred rodinným domom č. XXX poškodil osobné motorové vozidlo zn. Honda Accord, EČ: MT-949CE a to tým spôsobom, že skrutkovačom bodol do prednej kapoty vozidla, následkom čoho ju prepichol, čím svojím konaním spôsobil majiteľovi vozidla Y. S., trvale bytom V. pod A., ul. A. Y. č. XX/XXX škodu vo výške 700,- €,

v bode 2/ v presne nezistenom čase uverejnil inzerát na internetovej stránke O. na predaj mobilného telefónu zn. iPhone 5 64GB, na ktorý zareagoval R. A., a dňa 24.09.2013 v obci U. pred rodinným domom na ul. H. č. XX/XX po predchádzajúcej vzájomnej telefonickej dohode uvedený mobilný telefón označený ako iPhone 5 64GB, čiernej farby s IMEI:01335208485567 na zadnom kryte telefónu, s predstieraním jeho pravosti a plnej funkčnosti predal za sumu 410,- Eur, pričom odborným vyjadrením bolo zistené, že ide o falzifikát - napodobeninu mobilného telefónu zn. iPhone 5, takýmto konaním poškodeného R. A. uviedol do omylu a spôsobil mu škodu vo výške 410,- Eur.

Za to bol okresným súdom odsúdený podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona mu určil skúšobná doba v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd uložil obžalovanému i povinnosť nahradiť poškodenému Y. S., nar. XX.XX.XXXX v Y., trvale bytom V. pod A., ul. A. Y. č. XX/XXX, škodu vo výške 700,- Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd odkázal poškodeného Y. S., nar. XX.XX.XXXX v Y., trvale bytom V. pod A., ul. A. Y. č. XX/XXX, so zvyškom uplatneného nároku na náhradu škody na civilný proces.

Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 350-354 spisu.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania obžalovaný Y. C. a poškodený Y. S..

Prokurátor sa po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní vzdal práva podať odvolanie.

Obžalovaný Y. C. prostredníctvom obhajcu v písomnom zdôvodnení odvolania v prvom rade namietal arbitrárnosť napadnutého rozsudku s poukazom na ustanovenia Trestného poriadku, Ústavy SR, Dohovoru o ľudských právach a slobodách, judikatúru NS SR ako i Ústavného súdu SR, keď vyslovil názor, že tak obžaloba, ako i samotný rozsudok sú založené na domienkach a hypotézach a aj naďalej po vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní pretrvávajú rozumné a dôvodné pochybnosti, že sa dopustil skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu v obžalobe. Jeho konanie pod bodom 1 by skôr napĺňalo znaky okolností vylučujúcich trestnosť činu a to konanie v nutnej obrane, v danom prípade by mal byť tiež aplikovaný princíp ultima ratio, príp. použitý materiálny korektív v zmysle § 10 ods.2 Tr. zák.. Naďalej tiež popieral, že by spôsobil prepichnutie kapoty, výpovede poškodeného a svedkov sú nedôveryhodné a doposiaľ nebola dostatočným spôsobom ustálená ani výška škody, keď nebolo reflektované na amortizáciu a nebol pribratý znalec z odboru odhadu hodnoty cestných vozidiel, ako i znalec, ktorý by sa vyjadril k možnému prepichnutiu kapoty skrutkovačom. Pokiaľ ide o skutok pod bodom 2/ na danom mieste namietal, že nie je odborníkom na mobilné zariadenia a preto nemohol vedieť, že predmetný telefón je falzifikátom. Poškodený tiež sám nevynaložil náležitú starostlivosť pri obstarávaní telefónu a pri overovaní jeho pravosti, keď si telefón aj napriek jeho vybitiu nevyskúšal a preto aj s poukazom na princíp ultima ratio nevykazuje toto konanie znaky prečinu, ale ide iba o občianskoprávny spor, v ktorej súvislosti poukazoval na právnu literatúru a rozhodovacia prax všeobecných súdov. Taktiež skutočnosť, že predmetné konanie do vyhlásenia rozsudku trvalo viac ako 6 rokov je s poukazom na jeho neprimeranú dĺžku dôvodom na oslobodenie spod obžaloby a preto s poukazom na vyššie uvedené žiadal, aby krajský súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie, príp. rozhodol o jeho oslobodení spod obžaloby.

Poškodený Y. S. v písomných dôvodoch odvolania namietal, že si ako poškodený riadne a včas uplatnil nárok náhradu škody v sume 1.075,58 Eur, ktorá pozostáva z ceny materiálu, ceny práce a lakovania (táto suma tiež vychádzala z kalkulácie ČSOB poisťovne) a preto je toho názoru, že mu mala byť priznaná v plnej výške a nie iba v cene 700,- Eur, ktoré je pre obžalovaného najpriaznivejšia. Z uvedeného dôvodu navrhol napadnutý rozsudok vo výroku o náhrade škody zrušiť a priznať mu reálne spôsobenú škodu vo výške 1075,58 Eur.

Konanie na odvolacom súde:

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie za splnenia zákonných podmienok v neprítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu (ktorý oznámil ukončenie obhajoby ku dňu 18.03.2021), ako i poškodených.

Zástupkyňa Krajskej prokuratúry v Trnave na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedla, že považuje podané odvolania obžalovaného a poškodeného za nedôvodné a navrhla ich obe ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaných odvolaní, podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku, preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a tak zistil, že odvolania obžalovaného i poškodeného nie sú dôvodné.

Prvostupňový súd odôvodnil rozhodnutie o vine obžalovaného v napadnutom rozsudku dostatočne obsiahlo a vecne správne, v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku. Odvolací súd uvádza, že odôvodnenie aj nielen dostatočné, ale je i zrozumiteľné v tom, že súd stručne i jasne uviedol, ktoré dôkazy a skutočnosti z nich vyplývajúce bral pri svojom rozhodovaní za preukázané, ako

aj to, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a tiež, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného. Prvostupňový súd založil svoje rozhodnutie o vine obžalovaného na dokazovaní, ktoré vykonal v dostatočnom rozsahu.

Zhodne s názorom prvostupňového súdu aj odvolací súd považuje vinu obžalovaného za skutok pod bodom 1/ za dostatočne preukázanú na základe vierohodných výpovedí poškodeného Y. S. a svedka M. S., ktorí podrobne popisali priebeh skutkového deja, pričom tieto plne korešpondujú s ostatnými vykonanými dôkazmi v podobe fotodokumentácie poškodenej kapoty ako i odborného vyjadrenia, z ktorého vyplýva i výška spôsobenej škody, potrebná pre ustálenie rozsahu činu a právnej kvalifikácie žalovaného skutku. Uvedené dôkazy spofahlivým a zároveň dostatočným spôsobom preukazujú, že obžalovaný sa dopustil spáchania uvedeného skutku tak, ako je to popísané v relevantnej časti napadnutého rozsudku. Výpovede jednotlivých svedkov považuje aj odvolací súd za pravdivé a osoby svedkov za vierohodné. Skutočnosti uvádzané v ich svedeckých výpovediach sa v podstatných bodoch zhodujú, pričom nebol zistený motív, pre ktorý by niektorý zo svedkov mal vypovedať nepravdu o skutočnostiach, ktoré vnímal. Napokon z obsahu spisového materiálu ako i z vyjadrenia poškodeného vyplýva, že tento (poškodený) obdobným spôsobom (a zjavne ako odplatu za protiprávne konanie obžalovaného) bezprostredne po skutku poškodil motorové vozidlo obžalovaného. Prvostupňový súd v odôvodnení svojho rozsudku podrobne uvádza, čo z výpovedí svedkov vyplýva, ako i to, akým spôsobom ich výpovede vyhodnotil, pokiaľ ide o ich pravdivosť. Odvolací súd nepovažuje na tomto mieste za potrebné opakovať uvedené zistenia a hodnotenia prvostupňového súdu, pretože sú v odôvodnení zrozumiteľne popísané. Vyhodnotenie ich výpovedí ako pravdivých s poukazom na všetky vo veci vykonané dôkazy považuje odvolací súd za správne. Rovnako správne vychádzal okresný súd pri ustálení výšky škody z odborného vyjadrenia spoločnosti BCS trade s.r.o., ktorá ustálila výšku škody ku dňu 16.03.2013 (pre obžalovaného v zmysle ostatných vyjadrení najpriaznivejšie a teda v súlade so zásadou „ in dubio pro reo“) na sumu 700,-Eur, pričom popísala aj spôsob opravy poškodeného dielu a spôsob možnej opravy do pôvodného stavu.

Čo sa týka skutku pod bodom 2/ vina obžalovaného zo spáchania predmetného trestného činu bola taktiež jednoznačne preukázaná dôveryhodnými výpoveďami, a to výpoveďou poškodeného R. A. a svedkyne U. Q., ktorí zhodne uviedli, že obžalovaný o predmetnom mobilnom zariadení tvrdil, že tento je originál, vyhral ho v súťaži a záručný list doloží dodatočne. Keď sa obžalovaný bránil tým, že tento nadobudol od tretej, neznámej osoby, vzhľadom na rozporuplnosť jeho tvrdení ako i spôsob, akým malo dôjsť k predaju telefónu v spojitosti s ostatnými vo veci vykonanými dôkazmi, považuje aj odvolací súd tieto námietky zo strany obžalovaného za tendenčné, s cieľom zbaviť sa zodpovednosti za spáchaný prečin. Na tomto mieste odvolací súd odkazuje na obsahovo dostačujúce a vecne správne odôvodnenie napadnutého rozsudku uvedené na strane 5,6 bez potreby jeho opakovania.

V dvojinštancnom súdnom konaní tvoria rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu jednotu a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery prvostupňového súdu.

Prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam. Preto odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že obžalovaný sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu chybu v zmysle zákonných ustanovení. V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa.

K odvolacím námietkam obžalovaného:

Obžalovaný v odvolaní namieta, že prvostupňový súd odmietol skupinu dôkazov (znalecké dokazovanie ohľadom výšky škody) v prospech obžalovaného. K tomuto odvolací súd uvádza, že pokiaľ sa skutkové závery prvostupňového súdu zakladajú na vnútornom presvedčení získanom po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a tieto závery boli vyvedené na podklade úplného zistenia skutočného stavu veci, úvahám, ktorými sa k takýmto záverom došlo nemožno vytknúť nedôslednosť alebo vnútorné

rozpory a nemožno im potom v prospech obžalovaného úspešne odporovať odvolaním len preto, že súd mohol dospieť aj k iným záverom, keby sa bol spravoval inými úvahami.

Odvolaací súd po preskúmaní hodnotenia dôkazov vykonaných okresným súdom nezistil, že by súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov nepostupoval podľa zákona v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku a vykonané dôkazy by vyhodnotil jednostranne v neprospech obžalovaného. Odvolaací súd sa stotožnil s vyhodnotením dôkaznej situácie tak, ako to urobil prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy sú vyhodnotené jednotlivito a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Trestného poriadku, nemožno nič vytknúť. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia.

Trestný poriadok nestanovuje ani počet, ani druh dôkazov, ktoré majú preukazovať určitú (dokazovanú) skutočnosť. Pokiaľ súd teda svoje zistenia o priebehu oboch skutkov založil v prevažnej miere na výpovedi poškodených a ďalších svedkov, ktoré zhodnotil ako dôveryhodné, výšku škody ustálil na základe odborného vyjadrenia, nepostupoval v rozpore so zákonom. To, že súd pri svojom rozhodovaní o vine bral do úvahy iné skutočnosti než tie, ktoré uvádza obhajoba vo svojom odvolaní, ako i to, že tieto skutočnosti hodnotil spôsobom, s ktorým obhajoba nesúhlasí, neznamená, že rozsudok je nesprávny alebo nezákonný.

Napadnutý rozsudok preto nemožno považovať za svojvoľný či arbitrárny a samotný nesúhlas obžalovaného s jeho obsahom ešte nie je dôkazom o jeho nezákonnosti. S ohľadom na uvedené krajský súd nepovažuje odôvodnenie napadnutého rozsudku za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska za neospravedliteľné, resp. neudržateľné.

Ďalej k odvolacím námietkam obžalovaného krajský súd uvádza, že je pravdou (ako to uvádza obžalovaný), že Trestné právo a trestnoprávna kvalifikácia určitého konania ako trestného činu, ktoré má súkromnoprávny základ, je potrebné považovať za ultima ratio, t.j. ako poslednú možnosť, teda krajný právny prostriedok z hľadiska ochrany základných spoločenských hodnôt. V zásade trestné právo nemôže slúžiť ako prostriedok nahradzujúci ochranu práv a právnych záujmov osôb v oblasti súkromnoprávných vzťahov, kde závisí predovšetkým na individuálnej aktivite osôb, aby si „strážili svoje práva“, ktorým má súdna moc poskytovať ochranu. Je v zásade neprijateľné, aby túto ochranu aktívne preberali orgány činné v trestnom konaní, a tak nahrádzali činnosť súdov v civilnom konaní

Trestné stíhanie nie je namieste, ak sa konanie obvineného alebo už obžalovaného pohybuje výhradne v rovine súkromno-právnych vzťahov.

Trestné právo by sa najmä u súkromno-právnych vzťahov (osobitne pri majetkových vzťahoch) malo uplatňovať skutočne len podporne k iným právnym normám, a aj to len v prípadoch zjavných excesov súkromno-právnych vzťahov, pretože trestné právo je nástrojom celkom nevhodným k regulácii súkromno-právnych vzťahov, tzn. že trestnú represiu je možné uplatňovať len následne vedľa iných opatrení, resp. ak iné oprávnenia zlyhali.

V predmetnej trestnej veci zjavne o takýto prípad, ktorý by mal byť vyriešený v civilnom konaní nejde, keďže vykonaným dokazovaním v predmetnej trestnej veci došlo k vykonaniu takých dôkazov, ktoré jednoznačne a bez akýchkoľvek rozumných pochybností smerovali k preukázaniu úmyslu obžalovaného, a to v bode 1/ úmyselne spôsobiť na majetku inej osoby škodu a tiež pod bodom 2/ využiť omyl iného, za účelom vlastného obohatenia, a preto správne rozhodol okresný súd, keď obžalovaného v bode 1/ uznal vinným pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, a v bode 2/ pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, a z toho dôvodu obom poškodeným bolo nevyhnutné priznať nie len občianskoprávnu, ale i trestnoprávnu ochranu.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že v skutku pod bodom 1/ mohlo ísť o okolnosť vylučujúcu protiprávnosť činu, konkrétne o nutnú obranu, nakoľko sa bránil proti konaniu poškodeného, ktorý chcel s kupovanými vecami odísť za cenu s ktorou obžalovaný nesúhlasil, odvolaací súd uvádza, že z popisu skutku tak, ako ho okresný súd vo svojom rozsudku ustálil a s ktorým sa krajský súd bez výhrad stotožňuje, však skutkové okolnosti, ktoré by nutnej obrane na strane obžalovaného nasvedčovali, neplynú. Obžalovaný po predchádzajúcom konflikte a vzájomnom ňaťahovaní sa o cenu náhradných dielov sa postavil pred

auto poškodeného, ktorému povedal, že ak utečie, bodne mu skrutkovačom do kapoty auta. Motorové vozidlo poškodeného však začalo cúvať a preto obžalovaný bodol do kapoty krížovým skrutkovačom, čím prišlo k jej poškodeniu. Vzhľadom na tieto skutočnosti, keďže pri nutnej obrane ide o odvrátenie nebezpečenstva, ktoré vzniká faktickým útokom inej osoby, ktorý v konaní preukázaný nebol, k naplneniu zákonnej podmienky použitia nutnej obrany v zmysle § 25 Trestného zákona skutočne nedošlo.

Ide o nutnú obranu, ak napadnutý odvracia činom inak trestným útok na telesnú integritu priamo mu hroziacu preto, lebo sa usiloval odvrátiť útok smerujúci proti telesnej integrite inej osoby /R 7/1970/.

Pokiaľ ide o použitie tzv. materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona odvolací súd dospel k záveru, že ho v uvedenom prípade nemožno uplatniť. Okolnosti, za ktorých boli spáchané oba skutky, miera zavinenia i pohnútko obžalovaného naznačuje, že sa nejednalo ani v jednom prípade o ojedinelé konania obžalovaného, tzv. excesy, ale o úmyselné trestné činy spôsob vykonania oboch činov (násilné konanie na majetok inej osoby a následné úmyselné podvodné konanie) a jeho následky možno v prejednávanom prípade považovať za tak závažné, ktoré jednoznačne vylučujú aplikovanie ustanovenia o materiálnom korektíve.

Z vyššie uvedených dôvodov teda považoval krajský súd odvolacie námietky obžalovaného za nedôvodné a preto ich nemohol pri svojom rozhodovaní akceptovať.

Odvolací súd sa stotožňuje aj s právnou kvalifikáciou konania obžalovaného, ktoré napĺňa znaky v bode 1/ obligatórne znaky prečinu poškodovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, a v bode 2/ prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, ako to správne ustálil okresný súd.

V súlade so zákonom postupoval prvostupňový súd aj pri ukladaní trestu obžalovanému. Prihliadal pritom ku všetkým okolnostiam, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska naplnenia účelu trestu a jeho výmery, ako ich určujú ustanovenia § 34 ods.1 až 4 Trestného zákona, pričom starostlivo a uvážene prihliadol na spôsob spáchania oboch činov, ich následok, zavinenie, pohnútku, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosti nápravy.

Rešpektujúc tieto hľadiská považuje odvolací súd úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov s podmieňčným odkladom na skúšobnú dobu 18 (osemnásť) mesiacov, ukladaný obžalovanému na samej spodnej hranici upravenej trestnej sadzby (§ 38 ods.4 Tr. zák.) stanovenej v ustanovení § 221 ods.1 Trestného zákona, pri zistenej jednej prirážajúcej okolnosti (§ 37 písm. h) Tr. zák.) a neexistencii poľahčujúcich okolností, za zákonný a primeraný tak k závažnosti spáchanej trestnej činnosti, dĺžke trvania trestného konania, ako aj možnostiam nápravy a prevýchovy obžalovaného. Takto uložený trest zodpovedá požiadavke nielen individuálnej, ale i generálnej prevencie.

K výroku o náhrade škody:

Z vykonaného dokazovania tiež vyplýva, že i v rámci tzv. adhézneho konania boli splnené podmienky pre priznanie nároku na náhradu škody poškodenému v rozsahu ustálenom v skutkovej vete rozsudku majúcu podklad v dokazovaní na hlavnom pojednávaní, keď súd správne vychádzal z príslušného odborného vyjadrenia, ktoré ustálilo výšku spôsobenej škody, a preto okresný súd správne a zákonným spôsobom podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku a následne podľa § 288 ods.2 rozhodol o uplatnenej škode, nakoľko ďalšie dokazovanie ohľadne zvyšnej časti uplatneného nároku poškodeného Y. a S. by presiahlo potreby trestného stíhania (ktoré trvalo doposiaľ viac ako 7 rokov) a neúmerne by ho predĺžilo.

O "predĺženie trestného stíhania" v zmysle ustanovenia § 288 Tr. por. ide vtedy, ak vykonanie ďalších dôkazov zameraných na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie o nároku poškodeného by bolo v rozpore s predmetom trestného stíhania (§ 1) alebo s ustanovením § 2 ods. 7, ktoré legalizuje právo každého, aby jeho trestná vec bola súdom prejednaná spravodlivo a v primeranej lehote.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a vyjadrené úvahy, preto rozhodol Krajský súd v Trnave tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.